

hed for uddannelse i alle de forskellige områder, der er i landet, altså at der er en lokal rekruttering, og at der også er en mulighed for uddannelsesinstitutionerne for at beholde deres særpræg.

Det nævnte hr. Brian Mikkelsen ikke, og jeg går ud fra, det var en forglemmelse. Det var stadig væk ønsket, at man ville have institutionerne til at slutte sig sammen i større og færre institutioner. Hvis det ikke kunne ske frivilligt, så ville man bare lade tingene være, som de var. Men det er jo kun set ud fra et overordnet organisatorisk synspunkt. Ideen med den regionale forankring, den lokale forankring er jo netop at sikre, at der er en dybtgående rekrutteringsmulighed, og at der er en mulighed for, at institutionerne bevarer deres identitet.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg vil gerne have præciseret i forbindelse med diskussionen om strategiske alliancer: Mener Det Konservative Folkeparti, det er vejen frem, som man gjorde i forbindelse med et universitet i Syddanmark, at koble de studerende fra?

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Til det sidste kan jeg sige, at jeg har delt den betænkelighed med hensyn til Syddanmark, som jeg kan forstå hr. Søren Kolstrup også har. Det må jeg jo sige. Altså jeg synes, at det har været betænkeligt at se den måde, man fra ministeriets side og også fra universitetets side har presset det igennem på. Man har ikke hørt de studerende, og det har jeg også udtrykt min bekymring over. Det har jeg også skrevet et par artikler om ovre i den fynske presse.

Til fru Elisabeth Arnold må jeg sige, at det dilemma, man kommer i – centralisering kontra decentralisering – er utrolig vigtigt. Det er da et dilemma, hvor det gælder om at holde tungen lige i munden, og det er da også årsagen til, at, og jeg synes, jeg sagde det meget klart, hvis det kom til, at man ikke ad frivillighedens vej vil lægge sig sammen, så skulle vi beholde det antal institutioner, der er i dag. Det betyder utrolig meget for et lokalområde, at det har en uddannelsesinstitution. Omvendt betyder det også meget for uddannelsesinstitutionen, og det skal man ikke undervurdere, at der er en lokal tilknytning. Altså lad os tage seminarierne, som alle jo taler om. Der betyder det selvfølgelig noget, at det lokale liv er involveret i det, at borg-

mesteren, erhvervslivet, fagbevægelsen osv. sidder med i bestyrelsen. Det gør institutionen stærkere.

Det er jo også klart, og det kan vi jo se f.eks. med den seminariediskussion, jeg kan forstå fru Elisabeth Arnold deltog i for nogle år siden, at hvis man ikke har et seminarium i området, så er det ekstremt svært at rekruttere lærere til det pågældende område. Tingene hænger jo også sammen på den måde. Der er mange forhold i det her.

Derfor har vi fra konservativ side valgt at prioritere og sige: Hvis det ikke kan lade sig gøre ad frivillighedens vej – det tror jeg stadig væk det kan for mange områders vedkommende – så ville vi synes, det var en dårlig idé at nedlægge institutioner. For lokalområdets skyld, for kvalitetens skyld. Det vil vi altså ikke være med til.

Christine Antorini (SF):

I SF har vi været meget optaget af en institutionel reform af de videregående uddannelser, og det har vi været af flere grunde.

For det første bliver der stillet øgede kvalifikationskrav til fremtidens unge, og det må nødvendigvis også betyde øgede krav til en høj kvalitet af den undervisning, de får, og at de faglige miljøer bliver styrket. Det sker bl.a. gennem en øget forskningstilknytning, men det sker også på mange andre måder.

Det andet, som der er brug for, er, at der er et perspektiv for livslang udvikling, da vi i fremtidens videnssamfund i endnu højere grad må satse på grund-, efter- og videreuddannelsesmuligheder for meget større grupper af befolkningen, end det er set før.

Det var baggrunden for, at SF i foråret 1998 fremsatte et beslutningsforslag om at nedsætte en kommission for de videregående uddannelser. Det blev modtaget relativt positivt af de fleste ordførere, men man ønskede ikke at tage konkret stilling, fordi der netop havde været et folketingsvalg med et ministerskifte, og de to nye ministre skulle nu ud og snakke med de videregående uddannelser for at diskutere et fælles udspil til det, der nu hedder Institutionsredegørelse 2.

Den er nu kommet, og jeg er ikke i tvivl om, at den bliver helt central i de store og nødvendige reformer, som hele uddannelsessektoren skal igennem, hvis der skal ske det kvalitetsløft, som vi alle sammen ønsker.